

Arrest

nr. 118 780 van 12 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 26 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VALKIERS, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en er actueel voor burgers in Nepal geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de

wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich immers tot het poneren van een vrees voor vervolging, het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen, minimaliseren en vergoelijken van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Van iemand die, zoals verzoeker, verklaart jarenlang -in verzoekers geval bijna 20 jaar- actief lid te zijn geweest van een politieke partij (in casu eerst bij de RPP en nadien vanaf de afsplitsing/oprichting door Kamal Thapa bij de RPP-N), reclame te hebben gemaakt voor en zelf deelgenomen te hebben aan evenementen voor die partij(en) en omwille van zijn lidmaatschap van en engagement voor die partij(en) vervolging te vrezen, kan en mag redelijkerwijze een gedegen en gedetailleerde kennis van die partij(en) worden verwacht, wat in casu niet het geval is, gelet op o.a. de vaststelling dat verzoeker niet in staat was om correct de partijvlag van de RPP-N te beschrijven en hij verkeerdelijk stelde dat sinds de oprichting van RPP-N Kamal Thapa de enige voorzitter was van de partij, terwijl in werkelijkheid blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, RPP-N in de periode 2006-2008 geleid werd door Rabindra Nath Sharma, tevens medeoprichter van de partij, doch voor verzoeker (, zo bleek) tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, een volslagen onbekende. Evenzeer kon, gelet op zijn verklaarde jarenlange lidmaatschap van en engagement voor de royalistische partijen RPP en (nadien) RPP-N, van verzoeker redelijkerwijze een gedegen en uitgebreide kennis van de Nepalese politiek in het algemeen worden verwacht, waar hij echter eveneens geheel in gebreke blijft, gelet op o.a. zijn vastgestelde totale onwetendheid omtrent wanneer de monarchie werd afgeschaft.

Verzoekers vaag betoog omtrent en verwijzing naar het verhaal van een andere asielzoeker, opgenomen in een als bijlage aan het administratief dossier gevoegde antwoorddocument van Cedoca, wijzigt niets aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat zijn verklaringen aangaande zijn problemen met de Maoïst Hari (Prasad) Poudel/Paudel en, na diens arrestatie, met diens familie en andere Maobadi totaal niet stroken met de als bijlage aan het administratief dossier gevoegde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit die informatie blijkt dat die zekere Hari Paudel (zoon van Shalikram Paudel), de persoon waarop verzoeker, zo blijkt duidelijk uit zijn verklaringen, doelde tijdens zijn gehoren waar hij het voortdurend over hem en zijn familie(leden) had, op 11 december 2001 samen met een ander lid van de Maoïsten door het Nepalese leger werd opgepakt op de bus op weg van Pokhara naar Kaskikot VDC. Tijdens een onderhoud van Human Rights Watch in september 2004 met een familielid van Hari Paudel bleek dat er tot dan nieuw geen nieuws meer over hem was vernomen. Verzoeker beweerde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal evenwel, in strijd met voormelde informatie, dat Hari Paudel op 21 november 2002 hem in het ressort waar hij werkte, kwam afpersen en op 23 mei 2003 werd gearresteerd, waarna diens vrienden hem thuis zouden zijn komen opzoeken omdat ze hem verantwoordelijk acht(t)en voor Hari's arrestatie. Verzoeker kan thans bezwaarlijk ernstig, in een vergeefse en allerm minst ernstige poging om post factum zijn verklaringen alsnog (chronologisch) te laten overeenstemmen met de informatie vervat in het administratief dossier, gewag maken van "eventuele vergissingen (...) omtrent datums", aangezien hij voorheen tijdens zijn gehoren steeds en voortdurend de problemen met Hari Paudel en diens arrestatie lange tijd na december 2001 situeerde, door herhaaldelijk te stellen dat zijn problemen met Hardi Paudel begonnen zouden zijn in november 2002, dat deze op 23 mei 2003 werd gearresteerd en dat sinds die dag diens familie hem verantwoordelijk acht(te) voor diens verdwijning en hem en zijn familie zou bedreigen, dit terwijl, zo weze herhaald, Hari Paudel blijkens de informatie opgenomen in het administratief dossier reeds op 11 december 2001 werd gearresteerd, lange tijd dus voor de beweerde problemen eind 2002 en de beweerde arrestatie in 2003.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde informatie omtrent een reportage van het televisieprogramma "Volt" waarin 2 reporters erin slaagden om probleemloos met het vliegtuig van Zaventem naar Londen en in de omgekeerde richting van Londen naar Zaventem te reizen, terwijl ze van identiteit(skaart en reisticket) hadden gewisseld, is een situatie die niet of moeilijk kan vergeleken worden met verzoekers reisroute, nu het om een reis van twee burgers van de Europese Unie binnen de Europese Unie ging, terwijl verzoeker als niet EU-burger van India, meer bepaald Delhi, naar Europa, meer bepaald Parijs vloog, een reis waarbij zijn paspoort, zo beweert hij, nooit in zijn bezit zou zijn

geweest, maar steeds in dat van de smokkelaar die hem vergezelde en die het (in zijn plaats) tijdens de paspoortcontroles op de luchthaven zou hebben getoond. Verzoekers informatie doet (hoe dan ook) geen afbreuk aan en hij brengt voor het overige geen informatie aan die vermag afbreuk te doen aan de objectieve en concrete informatie toegevoegd aan het administratief dossier omtrent de uitgebreide en strenge controles bij internationale vluchten vanuit de luchthaven te New Delhi naar Parijs, en inzake de verplichting om niet EU-vreemdelingen bij binnenkomst in de Schengenzone aan een grondige controle te onderwerpen, informatie op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelde tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Met betrekking tot verzoekers medische problemen wijst de Raad erop dat verzoeker voor de beoordeling van die problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Betreffende het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde uittreksel uit een rapport van UNHCR "Human Rights in Nepal - One year after the Comprehensive Peace Agreement", dat van december 2007 dateert en dus niet meer zo actueel is, merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke.

Verzoekers relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die afbreuk doen aan deze vaststelling.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoonst dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 16 januari 2014 opgenomen grond, beperkt de verzoekende partij zich tot een loutere verwijzing naar het verzoekschrift. Daar de verzoekende partij ter terechtzitting slechts stelt te verwijzen naar het verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS